

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 19 din 10.01.2024

Dosar nr.: 924/2021

Petiția nr.: 8650/16.11.2021

Petent: Sindicatul Santias Mehedinți

Reclamat: Guvernul României

Obiect: neacordarea sporului de 75-85% asistenților și infirmierilor în spitalul suport COVID pentru cazuri grave și critice, doar medicilor

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele și sediul petentului

1. Sindicatul Santias Mehedinți, Splai Mihai Viteazul nr. 4-6, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți;

Numele și sediul reclamatului

2. Guvernul României, Piața Victoriei 1, București.

II. Citarea părților

3. În temeiul art. 20 alin(4) din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

4. Părțile au fost citate în condițiile pandemiei.

5. Punctul de vedere al reclamatului s-a comunicat petentului, fiind solicitate concluzii scrise.

III. Susținerile părților

Susținerile petentului

6. Petentul, prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 8650/16.11.2021**, arată că Spitalul Județean de Urgență Drobeta Turnu Severin a fost desemnat spital suport COVID pentru cazuri grave și critice. **Hotărârea de Guvern nr. 1035/2020** prevede acordarea unui spor între 75% și 85% pentru personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar. Sporul nu a fost acordat asistenților medicali și infirmierelor.

A depus la dosar înscrisuri.

7. Prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 73/04.01.2022**, petentul acceptă soluționarea în lipsă

.

Susținerile reclamatului

8. Reclamatul, prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 471/20.01.2022**, invocă excepția de necompetență materială a CNCD, considerând că nu se poate pronunța asupra unei hotărâri de guvern. Pe fond nu arată că neacordarea unui spor asistenților medicali și infirmierilor care lucrează într-un spital de urgență suport COVID nu ar reprezenta discriminare.

IV. Motivarea în fapt și drept

Legislație și principii

9. **Procedura internă de soluționarea petițiilor**, la Capitolul II (Excepțiile de inadmisibilitate), SECȚIUNEA a 2-a (Vădita necompetență) prevede:

Art. 28. Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.

Art. 29. Excepția de necompetență poate fi ridicată de reclamat sau de membrii Colegiului director și în cursul soluționării petiției, sub condiția prevăzută la art. 30.

Art. 30

(1) Excepția de vădită necompetență se pune în dezbateră petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere.

(2) Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.

Art. 31

(1) Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul.

(2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.

Art. 32. Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență prin hotărâre a Colegiului director.”

10. Art. 18 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** stabilește: „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”

11. Conform **Deciziei nr. 997/2008** a CCR, CNCD nu se poate pronunța privind acte normative cu caracter de lege. Totuși, ÎCCJ a obligat CNCD să se pronunțe chiar și asupra legilor.

12. CNCD s-a pronunțat în mod repetat privind caracterul discriminator al unor hotărâri de guvern, aceste decizii fiind menținute de instanțele de judecată.

13. **O.G. nr. 137/2000** definește discriminarea directă prin art. 2 alin. 1, care prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței

sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

14. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

15. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: „exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”).

16. Prin nediferențiere judecătoria Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) înțelege în primul rând tratamentul egal al persoanelor care se află în situație similară sau analoagă: „art. 14 protejează persoanele plasate în situație similară” (**Marckx împotriva Belgiei**, 13 iunie 1979, §32) sau „analoagă” (**Van der Mussele împotriva Belgiei**, 23 noiembrie 1983, §46) ori „relevant similară” (**Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991, §60), ulterior fiind utilizată sintagma „analoagă ori relevant similară” (**Sheffield și Horsham împotriva Regatului Unit**, 30 iulie 1998, §75).

17. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamatului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

18. Criteriile enumerate de **O.G. nr. 137/2000** sunt doar ilustrative, nu exhaustive, precizând „sau oricare alt criteriu”, însă aceste criterii, conform cazuisticii CEDO, trebuie să reprezinte caracteristici personale pe baza cărora persoane sau grupuri de persoane pot fi deosebite unele de altele (**Kjeldsen, Busk Madsen și Pedersen împotriva Danemarcei**, 7 decembrie 1976, §56). „Art. 14 nu protejează împotriva oricărui tratament diferențiat ci doar împotriva acelor care se bazează pe o caracteristică identificabilă, obiectivă sau personală ori pe «statut», pe baza cărora o persoană sau un grup de persoane se diferențiază între ele” (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §55), menționând că noțiunea „orice altă situație” trebuie să se interpreteze cât mai larg posibil (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §56-61), cu atât mai larg cu cât dreptul atins este considerat a fi mai important (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §62).

19. Privind dreptul, Colegiul director se poate raporta la orice drept prevăzut de **O.G. nr. 137/2000**, de legislația națională respectiv de tratatele internaționale ratificate de România. CEDO, în cauza **Sejdić și Finci împotriva Bosniei și Herțegovinei**, 22 decembrie 2009, §53, arată că **Protocolul adițional nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului** acoperă patru cazuri, în particular când o persoană este discriminată

„i. în a se bucura de orice drept asigurat în mod specific unei persoane conform legislației naționale;

ii. în a se bucura de un drept care se poate deduce din obligația clară a unei autorități publice în temeiul legislației naționale;

iii. de către o autoritate publică în exercitarea puterii discreționare (spre exemplu acordarea unor subvenții);

iv. prin orice alt act sau omisiune de către o autoritate publică (spre exemplu comportamentul autorităților de impunere a respectării legii când controlează o rebeliune).”

20. În speță sunt relevante prevederile art. 7 din **O.G. nr. 137/2000**: „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, discriminarea unei persoane pentru motivul ca aparține unei anumite rase, naționalități, etnii, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă și protecție socială, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii:

[...]

c) acordarea altor drepturi sociale decât cele reprezentând salariul”.

Colegiul director al CNCD reține următoarele:

21. Colegiul director constată că prin **Hotărârea de Guvern nr. 1035/2020** medicii din Spitalul de Urgență Drobeta Turnu Severin, spital suport COVID, au beneficiat de un spor de 75-85%, însă asistenții și infirmierii nu au primit nici un spor.

22. Din punctul de vedere al pericolului la care sunt supuși în condițiile dintr-un spital suport COVID asistenții și infirmierii se află în situație comparabilă cu medicii. Reclamatul nu arată că nu ar exista o astfel de comparabilitate.

23. În consecință fapta reprezintă diferențiere.

24. Criteriul de diferențiere este cel al statutului socio-profesional. Pe baza acestui statut diferitele persoane se diferențiază între ele, tocmai aceasta a fost esența măsurii luate de Guvern.

25. Dreptul este cel de a beneficia de un spor pentru munca cu persoanele care lucrează cu bolnavii aflați în situație gravă și critică în urma unei infecții ce reprezintă pericol pentru viață.

26. În consecință fapta sesizată reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 7 lit. c) din **O.G. nr. 137/2000**, întrucât a creat o excludere, pe baza unui statut, care a avut ca scop și efect înlăturarea recunoașterii, folosinței și exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor sociale.

27. Având în vedere că reclamatul a acționat în grabă, în situației unei pandemii, neavând timp suficient pentru a analiza temeinic efectele hotărârii de guvern, Colegiul director apreciază că nu este necesară aplicarea unei amenzi contravenționale.

28. Recomandă reclamatului ca pe viitor să evite formularea unor hotărâri de guvern cu elemente discriminatorii.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respinge excepția de necompetență materială conform art. 28-32 din **Procedura internă de soluționarea petițiilor**;
2. Fapta sesizată reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 7 lit. c) din **O.G. nr. 137/2000**;
3. Aplică sancțiunea de avertisment contravențional față de Guvernul României, Piața Victoriei 1, București conform art. 5 alin. 2 lit. a, coroborată cu art. 6 și art. 7 din O.G. nr. 2 din 2001;
4. Recomandă reclamatului ca pe viitor să evite formularea unor hotărâri de guvern cu elemente discriminatorii;
5. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

V. Modalitatea de plată a amenzii: —

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BABUȘ RADU – Membru

BĂNICĂ CERASELA CLAUDIA - Membru

DIACONU ADRIAN – Membru

GRAMA HORIA - Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA - Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

RAIU CĂTĂLIN VALENTIN – Membru

Redactată și motivată: C.J., H.I.

Data redactării: 20.02.2024

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

